

Eerste Kamer der Staten-Generaal

Centraal Informatiepunt

Den Haag, 11 februari 2005

Aan de leden en de plv. leden van de
Vaste Commissie voor Justitie

OVERZICHT van stemmingen in de Tweede Kamer betreffende wetsvoorstel:

28495 Voorstel van wet van de leden Dittrich en Van Haersma Buma tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met het vervallen van de verjaringstermijn voor de vervolging van moord en enkele andere misdrijven alsmede enige aanpassingen van de regeling van de verjaring en de stuiting van de verjaring en de regeling van de strafverjaringstermijn (opheffing verjaringstermijn bij zeer ernstige delicten)

EINDSTEMMING WETSVOORSTEL: het wetsvoorstel is op 10 februari 2005 met algemene stemmen aangenomen.

VERWORPEN AMENDEMENTEN

Considerans, Artikelen I en II

12 (Eerdmans)

De argumenten voor vervolgingsverjaring van misdrijven zoals die in 1881 door de opstellers van het Wetboek van Strafrecht werden gehanteerd, te weten de verminderde strafbehoefte en de met de tijd moeilijker wordende bewijsvoering, vormen geen overtuigende argumenten meer om vervolgingsverjaring als principe te handhaven. Dit amendement beoogt dan ook de vervolgingsverjaring voor alle misdrijven af te schaffen. De ratio is erin gelegen dat de misdrijven opgenomen in het tweede boek van het Wetboek van Strafrecht alle gekwalificeerd kunnen worden als ernstige strafbare feiten (De Hullu, Materieel Strafrecht, 2003, p.74). Zo valt niet in te zien waarom de mogelijkheid van vervolging van een verdachte van doodslag zou moeten verjaren na de door indieners van het wetsvoorstel gestelde 20 jaar: net als de moordenaar, wiens kans op vervolging door het voorstel nooit verjaart, heeft de pleger van doodslag immers de opzet gericht gehad op de dood van zijn slachtoffer. De doodslag-pleger verdient daarom net zo min als de moordenaar de kans dat hij kan weggelaten worden met zijn misdrijf. Het ernstige strafbare karakter van misdrijven in het algemeen en misdrijven als verkrachting, openlijke geweldpleging die de dood tot gevolg heeft, diefstal met geweld, zware mishandeling met voorbedachten rade die de dood tot gevolg heeft in het bijzonder, de

Amendementen zijn in de volgorde van stemming – op artikelnummer – weergegeven: allereerst de aangenomen en/of overgenomen amendementen, vervolgens de verworpen of ingetrokken amendementen en tenslotte eventuele moties.

Vervangen amendementen zijn d.m.v. een → aangegeven: bijv. 7 → 8 → **20**. Amendement nr. 7 is vervangen door amendement nr. 8, dat op zijn beurt vervangen is door amendement nr. 20. De vette notatie van het stuknummer geeft aan dat dit het definitieve amendement is. De stemmingslijsten worden gemaakt op basis van de ongecorrigeerde draad van de vergadering.

technische innovatie die bewijsvoering ook na lange tijd nog mogelijk maakt, en de overtuiging dat de plegers van dit soort misdrijven nooit de kans moeten krijgen dat zij hun terechte straf ontlopen heeft indiener er toe geleid om voor te stellen de verjaring voor alle misdrijven af te schaffen, ook indien de dader ten tijde van het strafbare feit de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt had. Het opportunititeitsbeginsel maakt daarbij dat het OM nog steeds zelf de keuze kan blijven maken welke misdrijven wel, en welke misdrijven uiteindelijk niet vervolgd zullen worden.

Indien dit amendement wordt aangenomen, wordt in het opschrift «het vervallen van de verjaringstermijn voor de vervolging van moord en enkele andere misdrijven alsmede enige aanpassingen van de regeling van de verjaring en de stuiting van de verjaring en de regeling van de strafverjaringstermijn (opheffing verjaringstermijn bij zeer ernstige delicten)» vervangen door: het vervallen van de verjaringstermijn voor de vervolging van misdrijven (opheffing verjaringstermijn bij misdrijven).

Verworpen. Voor: LPF en Groep Wilders

Artikel I, onderdelen A en C

11 (Eerdmans)

Qua ingrijpendheid en ernst ziet indiener ook verkrachting, een traumatiserend misdrijf dat de slachtoffers vaak hun hele leven met zich meedragen, als een misdrijf waarvoor het principe van verjaring niet zou dienen te gelden. Net als voor moord en doodslag geldt voor dit misdrijf dat innovatie in de bewijsvoering op basis van DNA-materiaal ook na lange tijd opsporing mogelijk maakt. De indiener stelt zich de concrete situatie voor dat na 20 jaar, de verjaringstermijn die bij aanneming van het wetsvoorstel komt te gelden voor verkrachting, een tot voorheen onverdacht persoon wordt opgepakt die op basis van DNA-onderzoek een lang gezochte serieverkrachter blijkt te zijn, een situatie die zich bijvoorbeeld kan voordoen in het geval van de serieverkrachter van Utrecht (waarnaar het onderzoek al 10 jaar loopt). Als de verjaring van de delicten niet door een daad van vervolging gestuit is kan deze dader volgens het wetsvoorstel na twintig jaar niet meer vervolgd worden. Een onwenselijke situatie: de dader in kwestie heeft een spoor van verwoesting getrokken door de levens van meerdere mensen en mag daar simpelweg nooit mee weggelopen, ook niet na 20 jaar.

Verworpen. Voor: SP, Groep Wilders, LPF en SGP

Artikel I, onderdelen A en C

10 (Eerdmans)

Terrorisme vormt een van de belangrijkste bedreigingen voor de democratische wereld in het algemeen en de Nederlandse rechtsstaat in het bijzonder. Elke deelnemer aan een terroristische organisatie beoogt door middel van het toepassen van grof geweld, of het faciliteren dan wel ondersteunen daarvan, de fundamenten van die rechtsstaat aan te tasten. Elke deelnemer van een terroristische organisatie levert een bijdrage aan de destructieve doelen die deze organisatie nastreeft. De redenen voor verjaring van een misdrijf zoals die in de gewijzigde memorie van toelichting door de indieners van het wetsvoorstel worden genoemd en ook gerelativeerd voor de ernstige misdrijven die zij willen vrijwaren van verjaring, te weten de problemen bij bewijslevering door tijdsverloop, de verminderde behoefte aan straf door het verstrijken van de tijd en het doorgemaakte leed in de vorm van bv. ballingschap door de dader, kunnen volgens indiener ook niet van toepassing zijn op de deelnemer aan een terroristische organisatie.

Het deelnemen aan een terroristische organisatie, die tot doel heeft het plegen van wereldschokkende aanslagen als de aanslagen op 11 september 2001 en 11 maart 2003 en de moord op Theo van Gogh, en het zaaien van angst en haat onder de wereldbevolking is qua ernst te vergelijken met het plegen van misdaden tegen de menselijkheid. De gewijzigde memorie van toelichting bij het wetsvoorstel stelt terecht dat de collectieve herinnering aan misdaden tegen de menselijkheid uiterst langzaam vervaagt en dat de maatschappelijke strafbehoefte voor deze misdaden ook na lange tijd aanzienlijk blijft; deze stellingname lijkt indiener zonder meer ook van toepassing te zijn op terroristische misdrijven.

De terrorist zal daarnaast ook de tijd waarin hij ongestraft blijft niet als een vorm van leed, maar veeleer als een overwinning beschouwen op de rechtsstaat die hij tracht te vernietigen. Ballingschap dan wel onderduiken zal eerder deel uitmaken van zijn werkwijze. Het argument van de na lange tijd moeilijker wordende bewijsvoering gaat bij de vervolging van terroristen eveneens niet op. Naast het feit dat de technische vooruitgang die opsporing na lang tijdsverloop nog mogelijk maakt, neemt de opsporing van terroristische organisaties als Al Qaeda, vanwege de omvang van deze organisaties, vaak jaren in beslag. Met het oppakken van terroristen kan na jaren weer informatie over andere deelnemers worden verkregen. Deze moeten, ongehinderd door een verjaringstermijn te allen tijde opgespoord en vervolgd kunnen worden.

Verworpen. Voor: LPF, Groep Wilders en SGP